

DVANAESTORICA

DŽASTIN KRONIN

Preveo
Goran Skrobonja

 Laguna

Naslov originala

Justin Cronin
THE TWELVE

Copyright © 2012 by Justin Cronin

Translation copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za Lesli,
korak po korak*

Stajala je uz mene godinama, ili je to bio samo tren? Ne mogu da se setim. Možda sam je voleo, možda nisam. Postojala je neka kuća, a posle je nije bilo. Postojalo je drveće, ali ni od njega ništa nije preostalo. Kada niko ne pamti, čega uopšte ima? Vi čiji su trenuci prošli, vi koji lebdite kao dim u zagrobnom životu, kažite mi nešto, kažite mi makar šta.

Mark Strend, „U zagrobnom životu“

SADRŽAJ

PROLOG	11
I DUH	17
II DRUŽBENIK	32
III POLJE.	231
IV PEĆINA.	273
V NAFTNI PUT	329
VI POBUNJENIK	401
VII ODMETNIK	457
VIII KUKAVIČJE JAJE.	545
IX DOLAZAK	591
X UBICA	609
XI NAJMRAČNIJA NOĆ U GODINI	641
XII POLJUBAC	695
EPILOG ZLATNI ČAS.	721
DRAMATIS PERSONAE.	733

PROLOG

Iz Zapisa Prvog beležnika („Knjiga o Dvanaestorkama“)

Predstavljeno na Trećoj globalnoj konferenciji o razdoblju
severnoameričkog karantina

Centar za proučavanje ljudskih kultura i sukoba

Univerzitet Novog Južnog Velsa, Indoaustrijska Republika,
16–21. april 1003. g. v. e.

[Izvod počinje:]

PRVO POGLAVLJE

1. I bi da se svet prozlio, a ljudima rat za srce prirastao, pa su gnusno skrnnavili sva živa bića, i svet postade san o smrti.
2. I Bog pogleda svoju tvorevinu sa velikom tugom, jer duha u čovečanstvu više ne bi.
3. I GOSPOD reče: Kao u doba Nojevo, veliki će potop zapljusnuti zemlju, a to će biti potop krvi. Čudovišta iz ljudskog srca ovaplotiće se i proždrati sve što im se nađe na putu. A ime će im biti Virusni.
4. Prvi će ići među vama prerušen u čoveka punog vrlina, skrivajući zlo u sebi; i zadesiće ga bolest, tako da se preobrazi

- u obličje demonsko, da užasan bude pogled na njega. I biće on otac uništenja, po imenu Nulti.
5. A ljudi će govoriti: Zar ne bi takvo jedno biće moglo biti najmoćniji od svih bojovnika? Zar ne bi vojske neprijatelja naših položile oružje kako bi prekrile oči čim bi ga opazile?
 6. I proglas dođe sa najvišeg mesta vlasti da se dvanaest zločinaca odaberu kako bi podelili sa Nultim krv, i postali jednako demoni kao on; a imena će im biti kao jedno: Bebkok-Morison-Čaves-Bafis-Turel-Vinston-Sosa-Ekols-Lambrajt-Martines-Rajnhart-Karter, zajedno Dvanaestorica.
 7. Ali ja ću među vama isto tako odabrati nekoga čista srca i uma, dete da stane spram njih; i poslaću znamenje tako da ga svi mogu prepoznati, a taj će znak biti velika uzbuna među zverinjem.
 8. I to bi Ejmi, čije je ime Ljubav: Ejmi od Duša, Devojčica Niotkuda.
 9. I znamenje se obznani u mestu po imenu Memfis, gde zveri zaurlaše, zakreštaše, zatrubiše; a to jedino vide Lejsi, sestra u očima Božjim. I GOSPOD reče Lejsi:
 10. I ti si odabrana, da pomogneš Ejmi, pokažeš joj put. Kud god ona hodi, ići ćeš i ti; a put će tvoj biti težak i trajaće mnogo naraštaja.
 11. Bićeš kao mati detetu koje sam doveo da isceli razoreni svet; jer u njoj ću ja sazdati barku da nosi duhove pravednih.
 12. I tako Lejsi učini sve što joj Bog zapovedi, vaistinu.

DRUGO POGLAVLJE

1. I tako bi da Ejmi odvedoše u mesto Kolorado, da bude u zatočeništvu zlikovaca; jer tamo Nulti i Dvanaestorica obitavahu u lancima, a Ejmini tamničari smerahu da i ona postane jedna od njih, da im se pridruži umom.

2. I tamo joj dadoše krv Nultoga, a ona se obeznani kao da je mrtva; ali niti je umrla, niti zadobila čudovišno obličje. Jer nije bila namera Božja da se nešto takvo desi.
3. I u tom stanju Ejmi ostade danima, sve dok se ne dogodi velika pogibelj, tako da se vreme podeli na ono Pre i ono Posle; jer Dvanaestorica pobegoše, Nulti isto tako, zasuvši zemlju smrću.
4. Ali jedan se čovek sprijatelji s Ejmi i sažali na nju, pa je krišom odvede odatle. I bi to Volgast, čovek pravedan u svom naraštaju, u milosti Božjoj.
5. I skupa Ejmi i Volgast odoše sve do mesta po imenu Oregon, duboko u planinama; i tamo obitavahu u vreme poznato po imenu Godina Nulta.
6. Jer u to doba Dvanaestorica obasuše lice sveta svojom velikom glađu, ubijajući sve i svja; a oni kojima se nisu nahranili bili su preobraženi, da se pridruže njihovom umu. I tako su se Dvanaestorica umnožila milion puta – stvorivši Dvanaest plemena virusnih, svako sa svojim Mnoštvom, koja tuma-
rahu zemljom bez imena ili sećanja, pustošeći sve živo.
7. Tako prodoše godišnja doba; a Volgast postade otac za Ejmi, koja oca nemaše, baš kao što ni on nemaše svoje dete; i jednako voleše on nju kao i ona njega.
8. I on isto tako vide da Ejmi nije kao on, niti kao bilo koji živi stvor na zemlji; jer niti je ona starila, trpela bol, niti tražila hranu ili počinak. I on se uplaši šta će biti s njom kad njega jednom više ne bude.
9. I dogodi se tako da im jedan čovek dođe iz mesta Sijetla; a Volgast ga ubi, kako čovek ne bi postao demon među njima. Jer svet je postao dom za čudovišta, i nikoga osim njih bilo nije.
10. I tako oni ostaše kao otac i kći, pazeći jedno drugo, sve do noći kad je zaslepljujuće svetlo ispunilo nebo, previše jarko da se u njega gleda; a ujutro je vazduh zaudarao na užeglo, i pepeo je pokrio sve unaokolo.

11. Jer to je svetlo bilo svetlo smrti, i zbog njega se Volgast razbole od smrtonosne bolesti. A Ejmi ostade da luta sama razorenom zemljom, tako da joj društvo prave samo Virusni.
12. I tako prođe vreme, devedeset i dve godine skupa.

TREĆE POGLAVLJE

1. I bi tako devedeset osme godine njenoga života da je Ejmi u mestu po imenu Kalifornija naišla na jedan grad; a taj grad bejaše Prva kolonija, devedeset je duša obitavao iza njegovih zidina, potomci dece koja su došla tu iz mesta Filadelfije u Vreme pređašnje.
2. Ali kad videše Ejmi, ljudi se poplašiše, ne znajući ništa o svetu, i mnoge reči padoše protiv nje, pa nju zarobiše; i velika zbrka nastade, tolika da je ona morala da beži u društvu drugih.
3. A oni behu Piter, Ališa, Sara, Majkl, Holis, Teo, Mausami i Patikar, osam sveukupno; i svaki imaše pravedan cilj u srcu, sa željom da vide svet izvan grada u kom su živeli.
4. A među njima Piter bi prvi po imenu, Ališa druga, a Sara treća, i Majkl četvrti; i jednako su i drugi bili blaženi u očima Gospodnjim.
5. I skupa oni odoše odatle pod okriljem mraka da otkriju tajne razaranja sveta, u mestu Koloradu, pola godine putovanja daleko u divljini, trpeći mnoge poteškoće; a najveća od njih beše Utočište.
6. Jer u mestu Las Vegasu njih zarobiše da stanu spram Bebkoka, Prvog među Dvanaesticom; jer žitelji tog grada behu kao robovi Bebkoku i njegovom Mnoštvu, žrtvujući po dvoje od svojih o svakom mladom mesecu, kako bi samo živeli dalje.
7. I Ejmi i ostale baciše na mesto žrtvovanja, a ona zapodenu boj sa Bebkokom, koga beše strašno videti, i mnogi životi se

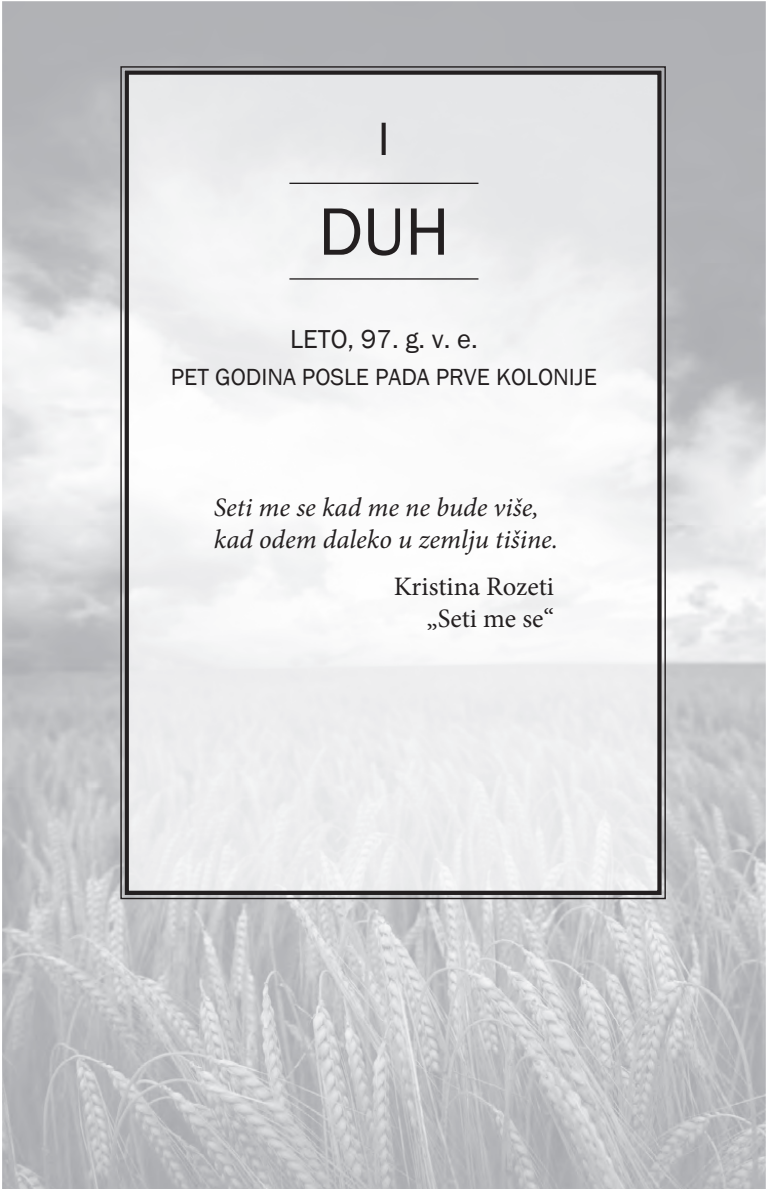
tada ugasiše. A oni skupa pobegoše sa tog mesta, da i sami ne bi poginuli.

8. I jedan među njima pade, a to beše dečak, Patikar; i Ejmi i njeni drugovi pokopaše ga, obeleživši to mesto za buduće sećanje.
9. I veliki ih jad ophrva, jer Patikar beše najomiljeniji među njima; ali počinuti ne mogahu, jer Bebkok i njegovo Mnoštvo dadoše se u poteru za njima.
10. A kad prođe još vremena, Ejmi i njeni drugovi naiđoše na kuću koju vreme taklo nije; jer Bog ju je blagoslovio, od nje načinio sveto mesto. A ime te kuće beše Farma. I tamo počinuše bezbedni, sedam dana sveukupno.
11. Ali dvoje među njima odlučiše da ostanu na tom mestu, jer žena beše zanela. A to će se dete roditi da nosi ime Kejleb, u ljubavi Božjoj.
12. I tako ostali nastaviše, dok dvoje ostaše za njima.

ČETVRTO POGLAVLJE

1. I tako se zbi da Ejmi i njeni drugovi danima i noćima putovahu do mesta Kolorada, gde se nađoše u društvu vojnika, njih stotinu sveukupno. A njima ime beše Ekspediciona jedinica, iz mesta po imenu Teksas.
2. Jer Teksas u to vreme beše mesto zbega na zemlji; a vojnici putovahu u druge krajeve da se bore sa Virusnima, svaki pod zakletvom da za druga svojega gine.
3. I jedno među njima odluči da im se pridruži i bude vojnik Ekspedicione jedinice; a to beše Ališa, koju će prozvati Ališa od Noževa. A zauzvrat jedan vojnik odluči da im se pridruži; i to bejaše Lucijus Odani.
4. I ostali bi oni tamo, ali zima ih skoli; i premda četvoro od njih poželeshe da otputuju sa vojnicima do mesta Teksasa, Ejmi i Piter odabraše da nastave sami.

5. Tako njih dvoje stigoše na mesto gde je Ejmi stvorena, i tako na najvišem vrhu ugledaše anđela GOSPODNJEG. A anđeo reče Ejmi:
6. Ne boj se, jer ja sam ista ona Lejsi koju pamtiš. Ovde sam čekala pokolenjima da ti pokažem put, i Piteru takođe; jer on je Čovek ovog Doba, odabran da ostane uz tebe.
7. Jer kao u doba Nojevo, Bog je u svojoj promisli dao veliku lađu da pređe preko voda uništenja; a ta je lađa Ejmi. A Piter će biti onaj koji će drugove svoje odvesti na suvo.
8. I tako će GOSPOD zaceliti ono što je slomljeno, i doneti utehu dusima pravednih. I biće to poznato pod imenom Prolaz.
9. A anđeo Lejsi prizva Bebkoka, Prvog od Dvanaestorice, da se pojavi iz tame; i tu započe veliki boj. A onda u blesku svetla Lejsi ga poseče, poslavši duh njegov GOSPODU.
10. I tako se Bebkokovo Mnoštvo njega oslobodi; i jednako se setiše ko su bili u Vremenu predašnjem: muškarac i žena, suprug i supruga, roditelj i dete.
11. A Ejmi je išla među njima, blagosloвила svakoga od njih; jer promisao je Božja bila da ona bude ta lađa koja će im duše prevesti kroz dugu noć njihovog zaborava. I kad im dusi napustiše zemlju, tako oni pomreše.
12. I na taj način, Ejmi i njeni drugovi saznaše šta ih čeka; premda put pred njima beše strm, i tek na početku.

I

DUH

LETO, 97. g. v. e.
PET GODINA POSLE PADA PRVE KOLONIJE

*Seti me se kad me ne bude više,
kad odem daleko u zemlju tišine.*

Kristina Rozeti
„Seti me se“

JEDAN

SIROTIŠTE REDA SESTARA, KERVIL, TEKSAS

Kasnije, posle večere i večernje molitve, te kupanja ako je bila noć za kupanje, i potom uz poslednje pregovore za okončanje dana (*Molimo te, sestro, zar ne možemo da ostanemo još malo budni? Molimo te, još jednu priču?*), kada su deca konačno usnula i sve se umirilo, Ejmi ih je posmatrala. Nije postojalo nikakvo pravilo protiv toga; sve sestre su se navikle na njena noćna tumanjanja. Kao prikaza, išla je iz jedne tihe sobe u sledeću, prolazila duž redova kreveta u kojima su ležala deca, usnulih lica i tela u spokoju ispunjenom poverenjem. Najstariji su bili trinaestogodišnjaci, na samoj ivici odrastanja, dok su najmlađi bili tek bebe. Svako dete je imalo svoju priču, uvek tužnu. Mnoga su bila treća po redu, i u sirotištu su ih ostavljali roditelji koji nisu mogli da plaćaju porez, dok su druga bila žrtve još okrutnijih okolnosti: majke su im umrle na porođaju, ili su bile neudate i nisu mogle da trpe sramotu; očevi su im iščezli u mračnim podzemnim strujama grada, ili su izvedeni izvan zida. Poreklo dece je bilo različito, ali sudbine su im ipak bile iste. Devojčice će pristupiti Redu, provodeći dane u molitvi i razmišljanju, i starajući se za decu kakva su i same bile, dok će dečaci postati vojnici, pripadnici Ekspedicione vojske, prihvatajući zakletvu drugačije, premda nimalo popustljivije prirode.

A opet, u svojim snovima oni su bili deca – još deca, pomislila je Ejmi. I njeno detinjstvo bilo je jedna od najudaljenijih uspomena, apstrakcija iz prošlosti, a opet, dok je posmatrala usnulu decu kojima su snovi razigrano titrali u sklopljenim očima, osećala se bližom tome – vremenu kada je i ona sama bila tek malo biće u svetu, nesvesno onoga što ju je čekalo, tog predugog putovanja njenog života. Vreme je bilo ogromno u njoj, previše je tamo bilo godina da bi se one mogle međusobno razlikovati. Možda je zato tumarala među njima: možda je želela da se priseti.

Kejlebovu postelju je čuvala za kraj, zato što je on čekao na nju. Mali Kejleb, premda više nije bio beba, već petogodišnji dečak, napet i živahan kao i sva deca, pun iznenađenja, duhovitosti i zaprepašćujuće istine. Od majke je nasledio visoke, izvajane jagodice i maslinasti ten njenog klana; od oca nepopustljivi pogled, mračnu radoznalost i oštru crnu kosu, kratko ošišanu u frizuru koja je, na prisnom jeziku Kolonije, bila poznata kao „džeksonovka“. Fizički amalgam, kao slagalica sastavljena od delova njegovog plemena. Ejmi ih je videla u njegovim očima. On je bio Mausami; on je bio Teo; i bio je samo on sam.

„Pričaj mi o njima.“

Uvek, iz noći u noć, isti ritual. Kao da dečak nije mogao da zaspi a da se ne priseti prošlosti koje se nije sećao. Ejmi bi zauzela svoje uobičajeno mesto na ivici njegovog ležaja. Ispod prekrivača se jedva nazirao oblik njegovog vitkog, dečakskog tela; oko njih, dvadesetoro usnule dece, hor tišine.

„Pa“, započela bi ona. „Da vidimo. Majka ti je bila veoma lepa.“

„Ratnica.“

„Da“, odgovori Ejmi s osmehom, „prelepa ratnica. Imala je dugu crnu kosu upletenu u ratničku kiku.“

„Da bi mogla da koristi svoj luk.“

„Tačno. Ali ponajviše od svega, bila je jogunasta. Znaš li šta to znači, biti jogunast? Već sam to jednom rekla.“

„Tvrdoglav?“

„Da. Ali u dobrom smislu. Ako ti ja kažem da opereš ruke pre večere, a ti to odbiješ da uradiš, nije dobro. To je loša vrsta tvrdoglavosti. Hoću da kažem kako je tvoja majka uvek radila ono što je smatrala ispravnim.“

„I zato je mene rodila.“ On se usredsredi na svoje reči. „Zato što je bilo... ispravno doneti svetlost na svet.“

„Dobro. Zapamtio si. Uvek pamti da si ti jarka svetlost, Kejlebe.“

Toplina zadovoljstva obli dečakovo lice. „Pričaj mi sada o Teu. O mom ocu.“

„O tvom ocu?“

„*Mooolim te.*“

Ona se nasmeja. „Dobro onda. Tvoj otac. Ponajpre, bio je veoma hrabar. Hrabar čovek. Mnogo je voleo tvoju majku.“

„Ali tužan.“

„Istina, bio je tužan. Ali vidiš, to ga je i činilo toliko hrabrim. Jer on je uradio ono najhrabrije od svega. Znaš li šta je to?“

„Imao je nade.“

„Da. Imati nade kad se čini da je uopšte nema. I to moraš uvek pamtititi.“ Ona se nagnu niže i poljubi ga u čelo, vlažno od detinje toplote. „Sad je već kasno. Vreme je za spavanje. Sutra je novi dan.“

„Da li su me... voleli?“

Ejmi je bila zatečena. Ne samim pitanjem – on je to pitao mnogo puta, u potrazi za uveravanjem – već njegovim nesigurnim glasom.

„Naravno, Kejlebe. Rekla sam ti već mnogo puta. Mnogo su te voleli. I još te vole.“

„Zato što su na nebu.“

„Tako je.“

„Gde smo svi zajedno, zauvek. Tamo gde ode duša.“ On skrenu pogled. A onda: „Kažu da si ti mnogo stara.“

„Ko tako kaže, Kejlebe?“

„Ne znam.“ Umotan u svoju čauru od prekrivača, jedva приметно je slegnuo ramenima. „Svi. Druge sestre. Čuo sam kako pričaju.“

To pitanje nije ranije postavljao. Koliko je Ejmi znala, samo je sestra Peg znala priču.

„Pa“, reče ona, pribravši se, „starija sam od tebe, toliko znam. Dovoljno sam stara da ti kažem da je vreme za spavanje.“

„Ponekad ih vidim.“

Ta napomena ju je zatekla nespremnu. „Kejlebe? Kako ih vidiš?“

Ali dečak nije gledao u nju; pogled je skrenuo negde unutra. „Noću. Kad spavam.“

„Misliš, kad sanjaš.“

Dečak nije na to imao odgovor. Dodirnula mu je ruku kroz prekrivače. „U redu je, Kejlebe. Možeš mi reći kad budeš spreman za to.“

„Nije to isto. Nije kao san.“ On ponovo okrenu oči prema njoj. „Vidim i tebe, Ejmi.“

„Mene?“

„Ali drugačija si. Ne kao što si sada.“

Ona sačeka da on kaže još nešto, ali nastavio je da ćuti. Kako to drugačija?

„Nedostaju mi“, reče dečak.

Ona klimnu glavom, načas zadovoljna zbog toga što može zanemariti njegovu prethodnu napomenu. „Znam da ti nedostaju. Videćeš ih ponovo. Ali za sada imaš mene. Imaš svog čika Pitera. On ubrzo dolazi kući, znaš.“

„Sa... Ekspe-dicionarnom.“ Na dečakovom licu pojavi se sjaj odlučnosti. „Kad porastem, hoću da budem vojnik kao čika Piter.“

Ejmi ga ponovo poljubi u čelo i ustade da krene. „Ako to želiš da budeš, onda ćeš to i biti. A sad spavaj.“

„Ejmi?“

„Da, Kejlebe?“

„Da li je tebe iko tako voleo?“

Dok je stajala kraj dečakovog kreveta, osetila je kako joj naviru sećanja. Na jednu prolećnu noć i okretanje karusela, ukus šećera u prahu; na jezero i brvnaru u šumi, osećaj krupnih šaka koje drže njene. Suze su joj se našle u grlu.

„Verujem da jeste. Nadam se da jeste.“

„A čika Piter?“

Ona se namršti, prenuvši se. „Zašto me to pitaš, Kejlebe?“

„Ne znam.“ Još jednom sleganje ramenima, pomalo posramljeno. „Zbog toga kako te gleda. Stalno se smeška.“

„Pa.“ Potrudila se koliko god je mogla da ništa ne oda. Zar to zaista nije bilo ništa? „Mislim da se smeška zato što se raduje kad te vidi. A sad spavaj. Obećavaš?“

On kao da zastenja očima. „Obećavam.“

Napolju su svetla kuljala odozgo: nije to bio onaj sveobuhvatni sjaj kao u Koloniji – Kervil je bio prevelik za to – već pre neka vrsta otegnutog sutona, obasjanog odozgo na rubovima krunom zvezda. Ejmi se iskrala iz dvorišta, držeći se senki. U podnožju zida pronašla je lestvice. Nije se trudila da se krije dok se pela; na vrhu ju je dočekaio stražar, plećat sredovećan muškarac sa puškom preko grudi.

„Šta si ti to umislila?“

Ali nije rekao ništa više od toga. Dok ga je obuzimao san, Ejmi je njegovo telo spustila na gazište i uspravila ga uz grudobran sa puškom preko krila. Kad se bude probudio, pamtiće je samo delimično, kao halucinaciju. Devojka? Jedna od sestara, u gruboj sivoj tunici Reda? Možda se neće probuditi sam, već će ga pronaći neki drug i odvući odatle zbog spavanja na straži. Nekoliko dana u pritvoru, ali ništa ozbiljno, i u svakom slučaju, niko mu ne bi poverovao.

Ona ode gazištem do prazne osmatračke platforme. Patrole su tuda prolazile svakih deset minuta; samo je toliko imala.

Lampe su im rasipale zrake svetla dole po zemlji kao sjajnu tečnost. Zatvorivši oči, Ejmi raščisti glavu i usmeri misli napolje, odaslavši ih da jezde preko polja.

– Dođite mi.

– Dođite mi dođite mi dođite mi.

Došli su, jedreći iz tame. Najpre jedan, pa drugi, i još jedan, kao blistava falanga tamo na rubu senki, gde su čučali. I u glavi je čula glasove, uvek glasove, glasove i pitanje:

Ko sam ja?

Sačekala je.

Ko sam ja ko sam ja ko sam ja?

Kako su samo nedostajali Ejmi. Volgast, onaj koji ju je voleo. Gde si?, pomislila je, dok ju je srce bolelo od usamljenosti, jer iz noći u noć, kada je ova nova stvar počela da se dešava u njoj, snažno je osećala njegovo odsustvo. Zašto si me ostavio samu? Ali Volgasta nije bilo nigde, ni u vetru, ni na nebu, niti u zvuku sporog okretanja Zemlje. Taj i takav čovek je nestao.

Ko sam ja ko sam ja ko sam ja ko sam ja ko sam ja?

Čekala je koliko se usuđivala. Minuti su polako kuckali. A onda, koraci na gazištu, sve bliži: stražar.

– Svi ste ja – rekla im je. – Vi ste ja. Sad idite.

Raspršili su se u tami.

DVA

STO DVADESET DVA KILOMETRA JUŽNO OD ROZVELA, U NOVOM MEKSIKU

U toplo septembarsko veče, mnogo kilometara i nedelja udaljena od kuće, poručnica Ališa Donadio – Ališa od Noževa, Nova, usvojena kćerka velikog Najlsa Kofija i snajperista-izvidnik

Druge ekspedicione jedinice Vojske Republike Teksas, krštena i zakleta – probudila se od ukusa krvi u vetru.

Dvadeset sedam godina stara, metar i sedamdeset jedan visoka, snažno građena u ramenima i kukovima, riđe kose podšišane blizu kože glave. Njene oči, koje su nekada bile samo plave, svetlucale su narandžastom nijansom, kao dva užarena komada uglja. Putovala je bez mnogo stvari, ništa nije smelo da se baci. Stopala u sandalama od sečenog platna sa đonovima od vulkanizovane gume; pantalone od teksasa izlizane na koljenima i turu; pamučni dres isečenih rukava radi brzine. Na trupu su joj bili ukršteni redenici sa šest čeličnih noževa u koricama, što je bio njen zaštitni znak; na leđima, okačen o vrpce od jake konoplje, samostrel. Jedan poluautomatski brauning kalibra 45 sa magazinom od devet metaka, oružje za krajnju nuždu, bio joj je u futrolu na butini.

Osam plus jedan, takva je bila izreka. Osam za virusne, jedan za tebe. Osam plus jedan, i gotovo.

Grad se zvao Karlsbad. Godine su učinile svoje, očistivši ga kao džinovska metla. Ali preostale su neke građevine: prazne ljuštore kuća, zarđale šupe, umireni i ruševni dokazi protoka vremena. Provela je dan odmarajući se u hladovini pumpne stanice čija je metalna nadstrešnica nekako još stajala, i budila se u suton kako bi lovila. Naciljala je u zeca samostrelom, prostrelila mu vrat jednim projektilom, a onda ga odrala i ispekla nad vatrom zapaljenog meskvita, skidajući mu žilavo meso sa tura dok je vatra pucketala ispod njega.

Nije joj se žurilo.

Bila je žena pravila, rituala. Nije želela da ubija virusne na spavanju. Nije htela da koristi pištolj, osim ako baš ne mora; pištolji su bili glasni, neprecizni i nedostojni zadatka. Kosila ih je nožem, brzo, ili samostrelom, čisto i bez kajanja, i uvek sa milosrdnim blagoslovom u srcu. Govorila je: „Šaljem vas kući, braćo i sestre, oslobađam vas zatvora vašeg postojanja.“ A kad bi ubijanje bilo gotovo, i kada bi ona izvukla oružje iz

smrtonosne rane, dodirnula bi najpre drškom noža čelo, a zatim i grudi, glavu i srce, osveštavajući oslobođanje stvorenja u nadi da je, kada taj dan bude došao, hrabrost neće izneveriti, pa će i sama biti oslobođena.

Sačekala je da padne noć, ugasila plamenove vatre, i krenula.

Danima je išla širokim predelom ravničarskog žbunja. Na jugu i zapadu dizala su se zasenčena obličja planina, rame-na koja se sležu nad dolinom. Da je Ališa ikada videla more, možda bi pomislila: Eto šta je ovo mesto, more. Dno velikog kopnenog okeana, a planine, pune pećina, zaustavljene u vremenu, ostaci džinovskog grebena iz doba kada su nezamisliva čudovišta krstarila zemljom i talasima.

Gde ste večeras?, pomislila je. Gde se krijete, braćo i sestre po krvi?

Ona je bila žena sa tri života, dva pre i jedan posle. U prvom prethodnom, ona je bila obična devojčica. Svet se sastojao od nespretnih prilika i blistavih svetiljki, kretao se kroz nju kao lahor u njenoj kosi, ne govoreći joj ništa. Imala je osam godina one noći kad ju je Pukovnik izveo izvan zidova Kolonije i ostavio je bez ičega, čak i bez noža. Sedela je ispod drveta i plakala cele noći, a kad ju je jutarnje sunce pronašlo, bila je drugačija, promenjena; više nije bila devojčica. Vidiš li?, pitao ju je Pukovnik dok je klečao ispred mesta na kojem je ona sedela u prašini. Nije hteo da je uteši zagrljajem, već joj je gledao pravo u oči, kao vojniku. Da li sada razumeš? I jeste; razumela je. Njen život, bedna slučajnost njenog postojanja, nije značio ništa; ona ga se odrekla. Tog dana je položila zakletvu.

Ali bilo je to davno. Bila je dete, zatim žena, a onda: šta? Treća Ališa, Nova, ni virusna ni ljudsko biće, već nekako i jedno i drugo. Amalgam, kompozit, drugačije biće. Putovala je među virusnima kao nevidljivi duh, deo njih ali isto tako i ne, duh za njihove duhove. U njenim venama je bio virus, ali u ravnoteži s onim drugim, koji je uzela od Ejmi, Devojke Niotkuda; iz jedne od dvanaest ampula u laboratoriji u Koloradu, pri čemu

je ostale uništila sama Ejmi, bacila ih u plamenove. Ejmina krv joj je sačuvala život, a opet nekako nije. Tako je ona, poručnica Ališa Donadio, postala snajperista-izvidnik Ekspedicione voj-ske, jedinstveno biće u celom živom svetu.

U mnogim prilikama, mnogim, sve vreme, ni sama Ališa nije umela tačno da kaže šta je.

Naišla je na jednu šupu. Izrovašenu i ulubljenju, poluzakopan u pesku, sa kosim metalnim krovom.

Ona je... *osetila* nešto.

A to je bilo čudno, i nikad se ranije nije dogodilo. Virus joj nije podario moć, koja je pripadala isključivo Ejmi. Ališa je bila jang za Ejmin jin, obdarena fizičkom snagom i brzinom virusnih, ali odvojena od nevidljive mreže koja ih je vezivala jedne za druge, kroz misli.

Opet, nije li? Osetila nešto? Osetila *njih*? Golicanje u temenu, i u mislima tiho šuštanje, jedva čujno kao reči:

Ko sam ja? Ko sam ja ko sam ja ko sam ja ko sam ja...?

Bilo ih je tri. Svi su nekada bili žene. I još više: Ališa je osetila – kako je to moguće? – da u svakoj od njih leži po jedno zrno sećanja. Ruka koja zatvara prozor i zvuk kiše. Ptica jarkih boja koja peva u kavezu. Pogled sa ulaza u mračnu sobu i dva mala deteta, dečak i devojčica, usnuli na svojim krevetima. Ališa je primila svaku od tih vizija kao da je njena sopstvena, njene prizore, zvuke, mirise i osećanja, melanž čistog postojanja kao tri sićušne vatre koje su buknule u njoj. Načas im je podlegla zarobljena, u nemom strahopoštovanju prema tim sećanjima na jedan izgubljeni svet. Svet Vremena predašnjeg.

Ali bilo je tu još nečeg. Oko svakog tog sećanja bio je čvrsto umotan pokrov tame, ogromne i nemilosrdne. Pred njom je Ališa uzdrhtala do same svoje srži. Pitala se šta je to, ali onda je shvatila: san onoga po imenu Martines. Hulija Martinesa iz El Pasa, u Teksasu, Desetog od Dvanaestorice, osuđenog na smrt zbog ubistva policajca. San onoga koga je Ališa došla da pronađe.

Martines u svom snu beskrajno siluje ženu po imenu Luiza – ime joj je bilo ispisano kitnjastim slovima na džepu bluze – dok je istovremeno davi električnim kablom.

Vrata šupe su visila ukrivo na zardalim šarkama. Bio je to tesan prostor: Ališa bi više volela da joj je na raspolaganju veća prostorija, pogotovo sa njih tri. Ona se prikrade napred, prateći nišan svog samostrela, pa se zavuče u šupu.

Dve virusne su visile naopačke sa greda, dok je treća čučala u čošku i žvakala parče mesa oglašavajući se zvucima sisanja. Upravo su se nahranile antilopom; beživotni ostaci ležali su razbacani po podu, grudve dlaka, kostiju i kože. Omamljene posle hranjenja, virusne nisu opazile da je ona ušla.

„Dobro veče, dame.“

Prvu na gredi skinula je samostrelom. Tup udar, a onda skičanje, naglo prigušeno, pošto je telo tresnulo na pod. Preostale dve su se sada budile; druga se pustila sa grede, priljubila kolena uz prsa i izvela kolut usred pada kako bi se dočekala na stopala puna kandži, leđima okrenuta od nje. Ispustivši samostrel, Ališa isuka nož jednim tečnim pokretom i zavitla ga u treću, koja je ustajala da se suoči s njom.

Dve gotove, ostala je još jedna.

Trebalo je da bude lako. Najednom, nije bilo. Dok je Ališa izvlačila drugi nož, preostala virusna se okrenula i pljesnula je po ruci silinom od koje je oružje u spirali odletelo u mrak. Pre nego što je stvorenje stiglo da joj zada drugi udarac, Ališa se stropošta na pod i otkotrlja; kada je ustala, sa novim nožem u ruci, virusna je nestala.

Sranje.

Ona dogradi samostrel sa poda, ubaci novi projektil i jurnu napolje. Dođavola, gde li je samo? Posle dva brza koraka, Ališa se vinu na krov šupe i dočeka se tamo sa glasnim zveketom. Brzo osmotri okolinu. Nije bilo ničeg, nikakvog zvuka.

Tad se virusna nađe iza nje. Zamka, shvati Ališa; sigurno se krila, priljubljena uz drugi kraj krova. Istovremeno se

dogodiše dve stvari. Ališa se okrenu na peti, nagonski uperivši samostrel; i sa zvukom cepanja drveta i kidanja metala, krov popusti pod njom.

Ona pade potrbuške na pod šupe, a virusna tresnu povrhnje. Samostrel joj više nije bio u ruci. Ališa bi isukala nož, ali obe ruke su joj sada bile zauzete pokušajima da održi pat-poziciju i ne dopusti virusnoj da joj se primakne. Stvorenje suknu glavom napred, levo, pa desno, pa opet levo, škljocajući vilicama, prema oblini Ališinog grla. Neodoljiva sila u susretu s nepomičnim predmetom: koliko je to moglo da traje? Deca u njihovim posteljama, pomisli Ališa. To je bila ova. Ovo je bila žena koja je gledala sa vrata svoju usnulu decu. Misli na decu, pomisli Ališa, a onda i reče to:

„Misli na decu.“

Virusna se zaledi u mestu. Na licu joj se pojavi izraz sete. U najtananim trenu – ne dužem od pola sekunde – oči im se susreše i prikovaše u tami. Meri, pomisli Ališa. Ime ti je bilo Meri. Posezala je za nožem. *Šaljem te kući, sestro moja Meri*, pomisli Ališa. *Oslobađam te iz zatvora tvog postojanja*. I zamahom uvis ona joj zari nož, od vrha do balčaka, odozdo pravo u srce.

Ališa prevali leš u stranu. Ostale su ležale tamo gde su pale. Ona pokupi nož i projektil iz prve dve, obrisa ih, a onda kleknu kraj tela poslednje. Nakon svega, Ališa je osećala obično samo nejasnu prazninu; sada se iznenadila kada je ustanovila da joj se ruke tresu. Otkud je znala? Jer, znala je; apsolutno jasno, znala je da je ženi ime bilo Meri.

Ona iščupa nož, dodirnu njime glavu i srce. *Hvala ti, Meri, što me nisi ubila pre nego što sam dovršila posao. Nadam se da si sada sa malenima.*

Merine oči su bile otvorene, zagledane u ništavilo; Ališa ih zatvori vrhovima prstiju. Ne bi valjalo da je ostavi tu. Ališa uze telo u naručje i iznese ga napolje. Digla se korica meseca i obasjala okolinu svojim svetlom, vidljivom tamom. Ali Meri

nije bila potrebna mesečina. Stotinu godina noćnog neba bilo je dovoljno, pomislila je Ališa, i položila ženu na golo tle gde će je ujutro sunce naći i baciti joj pepeo u vetar.

Ališa je počela da se penje.

Protekli su dan i noć. Sada je bila u planinama, verala se po suvom koritu potoka kroz usku klisuru. Ovde se prisustvo virusnih snažnije osećalo: išla je prema nečemu. Meri, pomislila je, šta si to pokušala da mi kažeš?

Samo što nije svanulo kada je došla do vrha grebena, i horizont je odskočio daleko od nje. Niže, u crnilu po kom je strugao vetar, prostirala se dolina, i samo su joj zvezde pravile društvo. Ališa je znala da je moguće razabrati skrivene figure na osnovu njihovog naizgled slučajnog rasporeda, oblića ljudi i životinja, ali ona nikada nije naučila da to radi. Njoj je sve to izgledalo nasumično nabacano, kao da neko svake noći iznova hitne zvezde na nebo.

Tada ona to ugleda: razjapljenu crnu čeljust u udolini nalik na zdelu. Otvor je bio visok trideset i više metara. Zakrivljene klupe, kao u amfiteatru, uklesane u stenovitoj planinskoj litici, bile su raspoređene oko ulaza u pećinu. Šišmiši su strelovito proletali nebom.

Bila su to vrata pakla.

Tamo si, dole, zar ne?, pomisli Ališa i osmehnu se. Skote jedan, pronašla sam te.
